

Arrest

nr. 164 691 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Servische nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X op 20 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt, van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2014 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 20 november 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 26 juni 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard (technische weigering). Verzoekers werden hiervan op 22 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“J.(...), M.(...)

Geboren te (...) op (...)

+ partner: B.(...), N.(...)

Geboren te (...) op (...)

+ minderjarige kinderen:

-H.(...), V.(...); °(...)

-H.(...), A.(...); °(...)

-J.(...), R.(...); °(...)

Nationaliteit: Servië

adres: (...)

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, bij onze diensten ingediend per aangetekend schrijven van 20.11.2013, wil ik u informeren dat deze aanvraag hierbij afgesloten wordt met een technische weigering:

Uit de in het dossier aanwezige medische getuigschriften blijkt dat (verder) onderzoek door de ambtenaar-geneesheer noodzakelijk is. Daar betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging d.d. 12.05.2014 is het onmogelijk om verder onderzoek uit te voeren. Bijgevolg wordt de desbetreffende aanvraag zonder gevolg geklasseerd wegens gebrek aan belang.”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 26 juni 2014 ook beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan eveneens op 22 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Aan De Heer.

Nom/naam: J.(...)

Prénom/voornaam: M.(...)

Date de naissance/geboortedatum: (...)

Lieu de naissance/geboorteplaats: (...)

Nationalité/nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

- Verzoekster verklaart in haar asielaanvraag op 13.02.2010 in België aangekomen te zijn. De RVV heeft de asielaanvraag van betrokkene definitief verworpen op 26.07.2010. De maximale termijn van 90 dagen is aldus ruim overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 14.08.2013 en heeft zich sedertdien in illegaal verblijf genesteld.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw:

nom/naam : B.(...)

prénom/voornaam : N.(...)

date de naissance/geboortedatum : (...)

lieu de naissance/geboorteplaats : (...)

nationalité/nationaliteit : Servië

+ minderjarige kinderen :

H.(...), V.(...); °(...)

H.(...), A.(...); °(...)

J.(...), R.(...); °(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

- Verzoekster verklaart in haar asielaanvraag op 13.02.2010 in België aangekomen te zijn. De RVV heeft de asielaanvraag van betrokkene definitief verworpen op 26.07.2010. De maximale termijn van 90 dagen is aldus ruim overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 14.08.2013 en heeft zich sedertdien in illegaal verblijf genesteld.”

1.4. Tenslotte trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 26 juni 2014 beslissingen houdende de afgifte van een inreisverbod (bijlagen 13sexies). Verzoekers werden hiervan op 22 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormen de vierde en de vijfde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker

“INREISVERBOD

Aan mevrouw:

Nom/naam: B.(...)

Prénom/voornaam: N.(...)

date de naissance/geboortedatum: (...)

lieu de naissance/geboorteplaats: (...)

nationalité/nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat ze stappen heeft ondernomen om terug te keren naar haar land van herkomst Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 14.08.2013 en heeft zich sedertdien in illegaal verblijf genesteld.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Aan mevrouw:

Nom/naam : B.(...)

prénom/voornaam : N.(...)

date de naissance/geboortedatum : (...)

lieu de naissance/geboorteplaats : (...)

nationalité/nationaliteit : Servië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat ze stappen heeft ondernomen om terug te keren naar haar land van herkomst Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 14.08.2013 en heeft zich sedertdien in illegaal verblijf genesteld.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij in de eerste plaats een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing aangezien er volgens de verwerende partij onvoldoende verknochtheid zou bestaan tussen de technische weigeringsbeslissing enerzijds, de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en de inreisverboden (bijlagen 13sexies) anderzijds.

3.2. Het al dan niet samenvoegen van twee zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). De Raad stelt vast dat alle bestreden beslissingen op dezelfde dag werden genomen en betrekking hebben op alle leden van het gezin. Het feit dat er geen juridische samenhang tussen zaken is die tot een samenvoeging ervan noopt, sluit niet uit dat de goede rechtsbedeling ook gediend kan zijn met een gezamenlijke behandeling van zaken die in feite nauw met elkaar verbonden zijn en dezelfde rechtsvragen oproepen (cf. RvS 16 mei 2012 nr. 219.381).

De exceptie inzake het gebrek aan verknochtheid dient te worden verworpen.

3.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij daarnaast *“in ondergeschikte orde”* een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) omdat verzoekers geen blijk zouden geven van het rechtens vereiste belang. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden bevelen, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoekers geen enkel nut kan opleveren.

3.4. De Raad wijst erop dat verzoekers in hun middel de schending aanvoeren van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief, die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM, kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de verzoekers geen schending aannemelijk maken van een hogere rechtsnorm en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partijen geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang, dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

“Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 26/06/2014 tegen mijn verzoekers een beslissing van weigering met bevelen om het grondgebied te verlaten en inreisverbod van de

aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoekers op 22/10/2014 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat he zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker;

2. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 3 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, zowel als de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 meent op te roepen;

Dat de tegenpartij haar beslissing baseert op een medisch advies van haar raadgevende arts, van wie de hoedanigheid van specialist niet vermeld wordt;

Dat de tegenpartij in casu artikel 3 van Het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens schendt, verdrag waarop elke aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gebaseerd wordt;

Dat de verzoeker zonder inkomen in zijn land van herkomst is, zo kan hij niet toegang hebben tot noodzakelijke medische zorg als zij zouden worden beschouwd in hun land van herkomst;

Dat de tegenpartij inderdaad in het kader van de bestreden beslissing geen stelling neemt betreffende de grond van de aanvraag van de verzoeker;

Dat er dus met de gezondheidstoestand van de verzoekster rekening gehouden dient te worden om de bestreden beslissing teniet te doen."

4.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 75 van het vreemdelingenbesluit aangezien verzoekers in gebreke blijven uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden.

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

(...)”

4.7. De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gestoeld op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)”

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

4.8. De inreisverboden vinden dan weer hun juridische grondslag in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Hierin wordt het volgende gesteld:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

4.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 20 november 2013 een machtiging tot verblijf aanvroegen om medische redenen waarbij zij onder andere een beroep deden op de medische situatie van hun zoon A. (°2008), die blijkbaar cardiologische problemen heeft. De arts-adviseur richtte op 12 mei 2014 een aangetekend schrijven aan de gekozen woonplaats van verzoekers waarin onder andere het volgende vermeld stond:

“(...)”

Le service des Régularisations Humanitaires de l'Office des Etrangers m'a demandé de remettre un avis médical dans le cadre de votre dossier.

J'estime que les données médicales communiquées dans votre demande sont insuffisantes pour me permettre d'émettre un avis médical complet et objectif.

Cette évaluation ne peut se faire qu'à condition de faire compléter l'attestation médicale ci-jointe; cette attestation, dûment complétée de manière lisible, doit parvenir endéans les 4 semaines à dater de la réception de la présente par courrier à :

Office des Étrangers, Service Régularisations Humanitaires - Section Médicale, WTC II, Chaussée d'Anvers 59B à 1000 Bruxelles, par courrier ou par fax au numéro 02 793 96 75.

Je vous demanderai de fournir en plus les rapports médicaux suivants :

- Le certificat médical type ci-joint dûment complété*
- Le rapport d'hospitalisation en psychiatrie dont l'entrée est mentionnée le 30 novembre 2013*
- Tous les autres rapports médicaux*

Il est dans votre intérêt de fournir toutes les pièces médicales pertinentes pour me permettre de me prononcer de manière objective et complète.

Sans réponse de votre part nous considérerons que la procédure entamée ne présente plus d'intérêt pour vous et la demande en question sera donc classée sans suite par défaut d'intérêt. Il en sera de même si il nous est impossible de vous joindre à la dernière adresse que vous nous avez communiquée.

(...)”

Uit niets blijkt dat verzoekers gevolg zouden hebben gegeven aan de hierboven weergegeven uitnodiging. De gemachtigde van de staatssecretaris trof daarom een technische weigeringsbeslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf. Tevens stelde de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat verzoekers reeds langer dan de toegelaten termijn van 90 dagen gedurende een periode van 180 dagen op het grondgebied verbleven, waardoor hij beslissingen diende te treffen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tenslotte bleek dat verzoekers geen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2013 waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel genoodzaakt was de nieuwe bevelen gepaard te laten gaan met inreisverboden.

4.10. In hun middel betwisten of weerleggen verzoekers nergens de concrete juridische of feitelijke elementen die de bestreden beslissingen schragen. Verzoekers tonen niet aan dat zij niet op de hoogte waren van het feit dat : *“les données médicales communiquées dans votre demande sont insuffisantes pour (...) permettre d'émettre un avis médical complet et objectif”*. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij wel degelijk op één of andere manier gevolg zouden hebben gegeven aan de uitnodiging om binnen de 4 weken bijkomende medische stukken over te maken. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde bijgevolg terecht het volgende: *“Daar betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging d.d. 12.05.2014”, is het onmogelijk om verder onderzoek uit te voeren*”. Op grond van deze vaststelling wordt de aanvraagprocedure rechtsgeldig afgesloten met een technische weigering. De Raad stelt vast dat de overwegingen, die geleid hebben tot de technische weigeringsbeslissing, tot de bevelen om het grondgebied te verlaten en tot de inreisverboden duidelijk in de akte vermeld zijn, zodat verzoekers niet dienstig kunnen voorhouden dat de beslissingen blijf zouden geven van willekeur, niet deugdelijk zouden zijn gemotiveerd of stereotiep zouden zijn. Verzoekers lijken in hun middel te beweren dat niet met alle elementen rekening zou zijn gehouden, maar zij scheppen geen duidelijkheid over de

specifieke gegevens waarmee volgens hen (bijkomend) rekening zou moeten worden gehouden. Verzoekers gaan overigens totaal voorbij aan de inhoud van de eerste bestreden beslissing waar zij stellen dat: *“de tegenpartij haar beslissing baseert op een medisch advies van haar raadgevende arts, van wie de hoedanigheid van specialist niet vermeld wordt”*. Los van het feit dat de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijkt hoeft te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen (cf. RvS 6 november 2013, nr. 225.353), is de eerste bestreden beslissing niet gebaseerd op een medisch advies, maar op de onmogelijkheid om een medisch advies op te stellen.

4.11. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Diegene die aanvoert dat hij een risico op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling loopt, zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoekers lijken de schending van artikel 3 van het EVRM te willen aanvoeren tegen de verwijderingsmaatregelen, maar zij beperken zich tot vage uitspraken over de gezondheidstoestand van verzoekster en het gebrek aan inkomen van verzoeker, zodat zij geen toegang zouden hebben tot de noodzakelijke medische zorgen. Zij staven hun beweringen niet met medische of andere informatie, zodat het ingeroepen risico onmogelijk bewezen kan worden geacht.

4.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en verzoekers tonen niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN